

בש"פ 7294/20 - ח'אלדח'אלס נגד מדינת ישראל - עיריית ירושלים, השגה על המזכירות

בבית המשפט העליון

בש"פ 7294/20

לפני: כבוד הרשמת דר להב

המבקש: ח'אלדח'אלס

נגד

המשיבה: מדינת ישראל - עיריית ירושלים

השגה על המזכירות

החלטה

1. המזכירות דחתה מהמרשם את בקשת רשות הערעור שהגיש המבקש, וההשגה שלפני עניינה דחייה זו. להלן אסקור בקצרה את עיקרי ההליכים שהובילו עד הלום.

2. ביום 12.5.2020 ניתן צו הריסה מנהלי (להלן: צו ההריסה) למבנה המגורים של המבקש. ביום 3.6.2020 הגיש המבקש בקשה לביטול צו ההריסה (במסגרת בב"נ 9495-06-20), בקשה שנדחתה על ידי בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (כבוד השופט ס' אלבו), לאחר דיון, ביום 9.6.2020. המבקש הגיש ערעור על החלטה זו (בגדר עפמ"ק 31283-06-20) ובית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופטת ח' מ' לומפ) דחה את הערעור ביום 30.6.2020. בהמשך, הגיעו הצדדים להסכמה לפיה המבקש ישלים את ההריסה עד ליום 15.9.2020, הסכמה שניתן לה תוקף בבית המשפט לעניינים מקומיים.

3. ביום 6.9.2020 הגיש המבקש לבית המשפט לעניינים מקומיים בקשה לעיכוב ביצוע צו ההריסה. בית המשפט לעניינים מקומיים דחה באותו יום את הבקשה, תוך שציין כי זו הוגשה מכוח סעיף 254ט לחוק התכנון והבניה,

התשכ"ה-1965 (להלן: חוק התו"ב). על החלטה זו הגיש המבקש בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי (רע"פ 31281-10-20), וזו נדחתה ביום 20.10.2020.

4. כאמור, המזכירות של בית משפט זה סירבה לקבל לרישום את בקשת רשות הערעור שהגיש המבקש מהטעם שמדובר בבקשה שהוגשה לפי סעיף 254 לחוק התו"ב, ולכן לא ניתן להגיש בקשת רשות ערעור נוספת לבית המשפט העליון.

5. המבקש טוען כי הבקשה שהגיש לבית המשפט לעניינים מקומיים ביום 6.9.2020 לא הייתה בקשה לעיכוב ביצוע של פסק דין סופי או חלוט, הואיל ופסק הדין בערעור ניתן רק ביום 30.6.2020, אשר בשל ימי הפגרה טרם חלף המועד להגשת ערעור בגינו. עוד טוען המבקש, כי הבקשה מיום 6.9.2020 לא הייתה בקשה לפי סעיף 254 לחוק התו"ב אלא "בקשה אחרת לעיכוב ביצוע של הסדר ההריסה העצמית שנחתם בין הצדדים", והא ראיה שבית המשפט לעניינים מקומיים לא הפנה את המבקש לבית המשפט המחוזי לאור הוראות סעיף 254 לחוק התו"ב.

6. לאחר שעיינתי בהשגה, אני סבורה כי דינה להידחות. כפי שכבר נפסק בבית משפט זה, סעיף 254 לחוק התו"ב, שהתווסף במסגרת תיקון מס' 116 לאותו חוק, עוסק בבקשות לעיכוב ביצוע צווים שיפוטיים או מנהליים ובבקשות לדחיית מועד הכניסה לתוקף של אותם צווים, שלא כבקשה נלווית להליך אחר אלא כבקשה העומדת בפני עצמה, כאשר אין הליך התוקף את כשרות הצו עצמו. עוד נפסק, כי החלטה בבקשה לעיכוב ביצוע לפי סעיף 254 לחוק התו"ב דינה כדין החלטה אחרת של בית משפט, והיא ניתנת לערעור לפני בית משפט שלערעור אם ניתנה לכך רשות; במקרה שבו הוגשה בקשת רשות ערעור לבית המשפט שלערעור, לא ניתן להגיש בקשת רשות ערעור נוספת, לערכאה גבוהה יותר (ראו: רע"פ 2694/19 אבו ריא נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה חיפה (5.6.2019); רע"פ 8658/19 דור נ' מדינת ישראל (7.1.2020); בש"פ 7335/19 חי נ' מדינת ישראל (6.11.2019)).

7. כאמור, בהחלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים מיום 6.9.2020 צוין במפורש כי מדובר בבקשה שהוגשה מכוח סעיף 254 לחוק התו"ב. המבקש מנסה להסתמך על העובדה שבית המשפט לעניינים מקומיים לא הפנה אותו לבית המשפט המחוזי, כאשר ככל הנראה הכוונה לסעיף 254(א)(1) לחוק התו"ב אשר קובע כי בקשה לעיכוב ביצוע בעניין צו שניתן לגביו פסק דין סופי, תוגש "לבית המשפט האחרון שדן בעניין". אלא שהמבקש עצמו טוען כי לא היה מדובר בפסק דין סופי (טענה שלא ראיתי לנכון להכריע בה) ולפיכך, חל סעיף 254(א)(2) לחוק התו"ב אשר מפנה לסעיף 228(ב) לאותו חוק, ולפיו בית המשפט המוסמך הוא בית המשפט לעניינים מקומיים. משהבקשה לעיכוב ביצוע צו ההריסה נדונה בשתי ערכאות, לא ניתן להגיש בקשת רשות ערעור נוספת, כאמור לעיל.

8. אשר על כן, צדקה המזכירות משלא קיבלה את בקשת רשות הערעור למרשם, ואני מורה על דחיית ההשגה.

ניתנה היום, ד' בחשוון התשפ"א (22.10.2020).

דר להב
ר ש מ ת

עמוד 2

